

מיד לאחר הקרבת העומר בשה עשר בניסן, היו יוצאין ומוצאין את שוקי ירושלים שהם מלאים קמח וקלי [דגן שנתייבש בתנור] מן התבואה החדשה שהותרה עתה לאכילה על ידי הקרבת העומר.

ודבר זה שלא ברצון חכמים (הן עושיין), כי יא-א בודאי קצרו וטחנו את התבואה הזאת עוד לפני יום טוב כשהתבואה עדיין אסורה באכילה. וחששו חכמים שמא תוך כדי ההתעסקות בתבואה יבאו לאכול ממנה, ונמצאו עוברים על איסור אכילת "חדש" קודם העומר. דברי רבי מאיר.

רבי יהודה אומר: ברצון חכמים היו עושיין כן.

הרי שלא קא גזר רבי יהודה שלא להתעסק בתבואה האסורה באכילה דילמא אתי למיכל מיניה. ומדוע בחמץ הוא גזר? (294)

ומסקינן: אלא, רבי יהודה נמי אינו מצריך לבדוק שלש פעמים, אלא אם לא בדק, קאמר שאם לא בדק באור ל"ד, יבדוק בי"ד שחריית. ואם לא בדק גם אז, יבדוק בשעת הביעור. וחכמים מוסיפים שיכול לבדוק גם לאחר שעת הביעור.

והכא בהא קמיפלגי:

מר רבי יהודה סבר: מקמי איסורא, אין, רק קודם זמן האיסור, דהיינו, עד סוף שש, בודקים את החמץ. אבל בתר איסורא לאחר שעה ששית, שהחמץ כבר אסור באכילה והנאה, לא יבדוק. משום גזירה, דילמא תוך כדי התעסקותו בחמץ אתי למיכל מיניה. (293)

ומקשינן: ומי גזר רבי יהודה שלא יתעסק אדם בדבר שאסור באכילה דילמא אתי למיכל מיניה?

והא תנן במסכת מנחות: משקרב העומר,

בדילי מיניה אינשי כל השנה ויש יותר חשש שיבא לאכלם. אם כן מה מקשה הגמרא מחדש שלא גזר שם רבי יהודה, וכי לא ידעה הגמרא את החילוק בין חמץ לשאר איסורים כמו שמתרץ אביי שחמץ לא בדילי מיניה, הרי מעצם חיוב הבדיקה הוא מוכרח?

ועוד, שכל הקושיא של התוספות שם, היא רק משאר איסורי הנאה, אבל מאיסורי אכילה בלבד, מלכתחילה לא היה קשה, שודאי שחמץ שאסור בהנאה חמור יותר לגזור בו שמא יבא לאכלו. ואם כן, מה הקושיא כאן מחדש שהוא מותר באכילה. וכל שכן לפי התירוף השני של תוס' שם, דשאני חמץ שהחמירה בו תורה לעבור עליו בכל יראה לכן גזרו בו שמא יבא לאכלו, ודאי שלא שייך לומר כן בחדש?

וראה צ"ח שביאר סברת רב יוסף שהקשה מהברייתא הקודמת, שלדעתו אף משם יש להוכיח שהמחלוקת רק במכאן ואילך ולא בתרתי.

293. אבל בשעה ששית, שאיסורו רק מדרבנן לא גזרו שמא יבא לאכלו. והראיה שהרי שורפין את החמץ בשעה ששית, ואין גוזרין שמא יבא לאכלו תוך כדי שריפתו. רבינו דוד.

294. הפני יהושע מקשה: לפי שיטת התוספות בתחילת הפרק שטעם בדיקת חמץ הוא שמא יבא לאכלו. וכתבו התוספות שם שמה שלא גזרו בשאר איסורים שצריך לבערם מן העולם שמא יבא לאכלם, משום דשאני חמץ שלא

כרגיל בריחיים של מים. והרקדה היו עושים על גבי נפה שהיו הופכים את הנפה ומנפים מהצד השני.

ועדיין יקשה: **אלא הא דתנן: קוצרין לפני העומר** [ואפילו בלי שינוי] **בית השלחים** שדה שזקוקה להשקאה בידי אדם, **ושבעמקים** תבואה הגדילה בעמק. מפני שהתבואה הגדילה שם אינה מן המובחר, ואין מביאין ממנה מנחת העומר. ולא אסרה תורה לקצור קודם העומר אלא בתבואה הראויה להביא ממנה עומר.

ודורשים זאת מסתירת המקראות. שבמקום אחד נאמר "כי תבאו אל הארץ אשר אני נותן לכם וקצרתם את קצירה והבאתם את עמר", ומשמע שיותר לקצור קודם העומר אף שלא לצורך העומר. ובסוף המקרא נאמר "והבאתם את עומר ראשית קצירכם אל הכהן", ומשמע שקצירת העומר תהא ראשית לכל הקצירות. הא כיצד?

אלא אנו דורשים: ממקום שאתה מביא עומר, אי אתה קוצר תבואה אחרת קודם לו. אבל ממקום שאי אתה מביא עומר, אתה קוצר אף קודם לו.⁽²⁹⁵⁾

אבל לא גודשין אסור לעשות מן התבואה גדיש עד לאחר הבאת העומר. לפי שלא

ומשינן: **אמר רבה: שאני "חדש" שאין לחשוש שיבא לאכול מהתבואה החדשה בשעת קצירתה, שמתוך שלא התרתה לו לקצור אותה כדרכו במגל אלא בשינוי על ידי קיטוף ביד. לפי שמן התורה אסור לקצור שום תבואה קודם קצירת העומר, כמו שנאמר "והבאת את עומר ראשית קצירכם אל הכהן", ומשמע שקצירת העומר תהא הקצירה הראשונה מהיכול החדש. ורק על ידי שינוי מותר לקצור קודם לכן. ומתוך כך הוא זכור שתבואה זו היא מן החדש שאסורה באכילה, ולא יבא לאכלה.**

אמר ליה אביי לרבה: תינח שאין חשש שמא יאכל מהתבואה בשעת קטיפה שכאמור הוא זוכר אז על ידי השינוי, אבל בשעת **טחינה והרקדה** של הקמח, שאין איסור לעשותם באופן הרגיל [כיון שהתורה לא אסרה לטחון ולהרקיד קודם העומר], **מאי איכא למימר** איך יזכור בשעת עשייתם שלא לאכול מהם. והרי הקמח שבשוקי ירושלים נטחן ונרקד קודם הועמר. ואיך התיר להם זאת רבי יהודה?

מתרץ רבא: **הא לא קשיא משום שגם את המלאכות האלו היו עושים על ידי שינוי** [כדי שיהא לזכרון מפני האיסור] —

טחינה היו עושים בריחיא [ריחיים] דיד ולא

וראה שם מה שתירץ.

והוסיפו, שאין לתמוה היכן מצינו שמדאורייתא יהא חילוק בין לכתחילה לדיעבד [שהרי כאן האיסור להביא לכתחילה מבית השלחין הוא מדאורייתא, שאחרת לא היה מותר לקצור משם קודם העומר, שהוא איסור דאורייתא]? שמצינו הרבה פעמים שצריך שישנה הכתוב לעכב, ואם לא שנה הכתוב הוא

295. כתבו התוספות: אף שבדיעבד אם הביא עומר מבית השלחין, כשר. מכל מקום כיון שלכתחילה אין מביאין משם, הרי זה נחשב "מקום שאי אתה מביא משם". ולכן מותר לקצור משם קודם לעומר.

ואוקימנא במסכת מנחות את המשנה הזאת כרבי יהודה.

מאי איכא למימר מדוע התיר רבי יהודה

התירו חכמים אלא לקצור, מפני שהתבואה עלולה להפסד אם ימתינו מלקוצרה עד אחר העומר. אבל גדיש שאין חשש להפסד אם ימתינו עד אחר העומר, לא התירו לעשות לפני העומר. (296)

יותר משאר איסורים לענין החשש שמא יבא לאכלו. [אך מכל מקום בדילי מיניה יותר מחמץ לפי רבי יהודה, שהרי עד עתה היה אסור].

בשאגת אריה החדשות דיני חדש [ד] תמה על הטור והפוסקים שלא הזכירו כלום מאיסור קצירה לפני העומר, שאמנם בחוץ לארץ אין איסור מן התורה לקצור קודם העומר, שהרי אין מביאין עומר מתבואת חוץ לארץ, וכל מקום שאין מביאים ממנו עומר מותר לקצור ממנו לפני העומר, אך האיסור דרבנן של קצירה [שלא במקום פסידא] וגדישה, שמא יבא לאכול ממנו, שייך גם בחוץ לארץ, שהרי גם בחוץ לארץ אסור לאכול "חדש" לפני העומר, והיה להפוסקים להביא דין זה?

ולכן יצא לחדש' שבאמת לפי המסקנא לא גזר רבי יהודה כלל בחדש שמא יבא לאכלו, משום שבדילי מיניה, ואין צריך לטעם של פסידא ועולי רגלים. ומה שאין גודשין הוא מטעם אחר, משום מראית העין שלא יחשדוהו שקצר את תבואתו לפני העומר. הואיל והדרך לעשות גדיש במקום אחר ולא בתוך השדה שנקצרה התבואה, אין הכל יודעים שתבואה זו נקצרה בבית השלחין, ויבאו לחשדו שקצרה באיסור.

ואם כן, בחוץ לארץ שאין איסור קצירה קודם העומר, לא שייך הטעם של חדש ומראית העין [לפי רבי יהודה שהלכה כמותן], ולכן לא הביאו הפוסקים כלל דין זה שאסור לגדוש קודם לעומר.

וראה שם עוד שהאריך לבאר כל הסוגיא לפי דרכו.

רק לכתחילה ואינו מעכב בדעבד, כגון בקדשים, הרי שגם בדאורייתא שייך לכתחילה ודיעבד. תוס' ד"ה קוצרין.

296. כך פירש רש"י לקמן [נו א] ד"ה וגודשין והתוספות כאן ד"ה אבל.

וגם לפי תירוץ הגמרא שרבי יהודה מקיל בחדש משום שבדילי אינשי מיניה, היינו דוקא בצירוף הטעם של פסידא, ולכן מותר רק לקצור ולא לגדוש.

וכתבו התוספות, שלפי זה, מה שהגמרא מתרצת שרבי יהודה התיר להכין קמח וקלי לפני העומר משום שבדילי מיניה, והרי אין שם פסידא, צריך לומר שמשום עולי רגלים התירו כמו משום פסידא.

ועוד כתבו, שרבי מאיר אף שהוא חולק על רבי יהודה בקמח וקלי, מודה הוא שמותר לקצור לפני העומר [בית השלחין] כמבואר לקמן בגמרא [נו א]. כי במקום פסידא הוא מודה שלא גזרו, ורק על הטעם של עולי רגלים הוא חולק. תוס' ד"ה אבל.

הקשה הפני יהושע: מה ההבדל בין איסור חדש שאסרו להתעסק בו שלא במקום הפסד, משאר איסורי התורה כגון חלב וערלה ובשר בחלב שאין איסור להתעסק בהם ולא גזרינן שמא יבא לאכול מהם?

ותירץ, על פי מה שתירצו התוספות בראש הפרק, שאין חוששין שמא יבא לאכול אלא בדבר שאין איסורו עולם כגון חמץ, מה שאין כן בשאר איסורים שאסורים לעולם. אם כן הוא הדין חדש שאין איסורו עולם חמור

לקצור מבית השלחים אפילו בלי שינוי, ולא חשש שמא יבא לאכול מהתבואה בשעת קצירתה? (297)

ומתרגינן: **אלא אמר אבוי: "חדש"** — **בדיל איניש מיניה**. שהרי לא הורגלו לאוכלו כל השנה, ואין בני אדם רגילין לפשוט את ידם וליטול לפיהם ממנו. לכן לא גזר רבי יהודה שמא ישכח עתה ויבא לאכול ממנו.

אבל **חמין** — **לא בדיל איניש מיניה**. שהרי רגילין כל השנה לאכול חמין. לכן חושש רבי יהודה, שמא בשעת בדיקה, ישכח ויאכל מהחמין.

אמר רבא: וכי רק דרבי יהודה דחמין אדרבי יהודה דחדש קשיא, ואילו דרבנן אדרבנן לא קשיא?

והרי גם עליהם יש לשאול, למה במשנתנו חייבו חכמים לבדוק גם לאחר זמן האיסור, ולא חששו שמא יבאו לאכול מהחמין, ואילו לגבי "חדש" אסר רבי מאיר [שהוא מהחכמים שנחלקו על רבי יהודה] לעסוק בתבואה חדשה שמא יבא לאכול?

אלא אמר רבא: דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא — כדשינינן לעיל שבחמין יש

יותר לחשוש מחדש משום שלא בדיל מיניה.

דרבנן אדרבנן נמי לא קשיא, משום שלדעתם אמנם יש לחשוש בכל דבר האסור באכילה שמא יבא לאכול תוך כדי העיסוק בו. אך בבדיקת חמין אין לחשוש לכך. שהרי **הוא עצמו מחזר עליו אחר החמין לשורפו**, שזו היא כל מטרת הבדיקה. ואיך נחשוש דילמא **מיכל קאכיל מיניה?** והרי עצם הבדיקה משמשת לו לזכרון שהחמין אסור באכילה.

רב אשי אמר: דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא, שהרי **"קמח וקלי" תנן**, שהיו בשוקי ירושלים, ואין אלו ראויין לאכילה. [שהרי קמח אינו בר אכילה וגם קלי אינו ראוי לאכילה כפי שיבואר להלן], ולכן לא חשש רבי יהודה שמא יבאו לאכלם. מה שאין כן חמין שהוא ראוי לאכילה.

ודוחה הגמרא: **הא דרב אשי, ברותא היא!** אינו נכון.

כי **התינח משעה שנעשה קלי ואילך** לאחר שנתייבשה התבואה בתנור, שאז ודאי אינה ראויה לאכילה. (298) אבל **מעיקרא** קודם שנתייבשה, בעוד הדגן רך **עד שעשאה קלי**,

א. ובכתובות טו ב. ובבבא מציעא ס א? והוא מביא גירסא בדברי רב אשי "קמח קלי תנן" דהיינו שלא היו מוכרים קליות בשוקי ירושלים, כדי שלא ישכחו ויאכלו ממנו, אלא היו טוחנים את הקליות ועושים מהם קמח, וקמח של קלי אכן אינו ראוי לאכילה עד שיבשל אותו. והיה סבור רב אשי שבזמן קצר כזה מהקליה עד הטחינה אין לגזור שמא יבאו לאכול. והקשתה הגמרא שעדיין יש לגזור

297. הקשו התוספות: הרי יש לחלק שדוקא לקצור התירו כדי למנוע הפסד מה שאין כן חמין שאין הפסד אם לא יבדוק לאחר זמן האיסור? ותירו, שמשום מצות ביעור היה צריך רבי יהודה להתיר כמו משום הפסד. תוס' ד"ה אבל.

298. כך מפרש רש"י. והתוס' רי"ד הקשה עליו: הרי בכל מקום משמע שקליות ראויין לאכילה, והיו מחלקים אותן לתינוקות [לקמן קט

והתנן במסכת שבת: לא יקוב [לא ינקב] אדם שפופרת של ביצה [קליפת הביצה] וימלאנה שמן, ויתננה בערב שבת בצד הנר [מנורה קטנה של חרס ובתוכה שמן], בשביל שתהא מנטפת טיפה טיפה מן השמן לתוך הנר, כדי שהנר ימשיך לדלוך הרבה זמן. והטעם, משום שחוששים שמא יטול בשבת מן השמן שבשפופרת לצורך אכילתו, ויתחייב משום מכבה. שהואיל והוא הקצה את השמן לצורך הנר, נמצא שהוא ממהר את כיבוי על ידי נטילת השמן מהשפופרת.⁽³⁰⁰⁾

ואפילו אם השפופרת היא של חרס לא יתננה בצד הנר. שאף שהיא מאוסה, חיישינן שמא יטול מן השמן שבתוכה לאכילתו.

ורבי יהודה מתיר לתת שפופרת נקובה מליאה שמן בצד הנר.

הרי שרבי יהודה אינו גוזר שמא יבא לאכול מדבר האסור, ואפילו בדבר שאין בדילין ממנו, כגון שמן, שרגילין להשתמש בו.

כגון, בשעת הקציר, שאז ראוייה לאכילה, מאי איכא למימר איך התיר רבי יהודה להתעסק אז עמו?⁽²⁹⁹⁾

וכי תימא, מתוך שלא התירו לקוצרה אלא על ידי קיטוף, זכור הוא שהתבואה אסורה, ואין חשש שיבא לאכלה, וכדתירין רבא לעיל. [אלא שהיה קשה עליו איך התירו טחינה והרקדה, ועל זה בא רב אשי לתרין, שאז כבר אינה ראויה לאכילה?]

עדיין יקשה: אלא הא דתנן קוצרין בית השלחין ושבועמקים אפילו בלא שינוי, ואוקימנא משנה זו כרבי יהודה, מאי איכא למימר? מדוע התיר רבי יהודה לקצור, והרי בשעת קצירה עדיין ראוייה היא לאכילה! ?

ומסקינן: אלא, הא דרב אשי בדותא היא! ועל כרחק צריכים אנו לתירוצו של אביי, שחדש בדיל מיניה, מה שאין כן חמץ שלא בדיל מיניה.

ותו מקשינן: וכי כל היכא דלא בדיל מיניה, מי גזר רבי יהודה?

שיבאו לאכלו עד שנעשה קלי.

299. וכן יש להקשות על "קמח", דתינח לאחר שנטחן ונעשה קמח, אבל בשעת קצירה עדיין הוא לאכילה. עולת שלמה מנחות [סח א].

300. הרא"ש בפרק שני בביצה [י ז] הוכיח מכאן דלא כהתוס' שכתבו שאין לפרש שהמסתפק משמן שבנר שחייב משום מכבה, היינו משום שהוא ממהר את כיבוי של הנר. שהרי אין זה אלא גרם כיבוי. אלא שהכיבוי הוא שעל ידי שהוא ממעט את השמן שבנר נחלש האור, והרי כאילו הוא מכבה קצת את הנר.

וכתב הרא"ש שכאן אי אפשר לפרש כך, שהרי השפופרת היא מחוץ לנר ואין האור שבנר נחלש בגלל ההסתפקות מהשמן שבשפופרת. אלא ודאי הטעם הוא משום שממהר את כיבוי. וגרם כיבוי שהוא מותר, זה רק בכגון שהוא עושה מחיצה סביב האש מכלים מלאים מים כדי שהאש תבקע את הכלים והמים יכבו את האש, שנמצא שאינו נוגע בדבר הדולק בעצמו אלא עושה דבר מחוצה לו הגורם את כיבוי כשתגיע שמה הדליקה. אבל כאן, השמן והפתילה שניהם גורמים את הדליקה, וכשהוא ממעט את אחד מהם וממהר את הכיבוי, הרי זה מכבה ממש וחייב.

ומדוע במשנתנו הוא גוזר בחמץ שמא יבא לאכלו? (301)

[אבל מדרבנן אדרבנן לא קשיא. שהרי נתבאר לעיל שרבנן לעולם גוזרים, מלבד בחמץ, משום שהוא עצמו מחזור עליו לשורפו ולא יבא לאכלו].

ומשונין: **התם, בשמן, משום חומרא דשבת מנדל בדילי מיניה, ולכן לא גזר שם רבי יהודה, שמא יבאו לאכול ממנו.** (302)

ורמי [ומקשינן סתירה, לכאורה] **דשבת אשבת.**

דתניא: חבל דלי שנפסק באמצעיתו, לא יהא קושרו בשבת, משום שזה קשר של קיימא, שהרי הוא עשוי להתקיים לעולם, וחייב משום מלאכת קושר. אלא עונבו יעשה עניבה בלבד.

רבי יהודה אומר: מחבר את שני קצות החבל הפסוקים זה על זה, **וכורך עליו פונדא** [חגורה] **או פסקיא** [רצועה]. (303) **ובלבד שלא יענבנו** [את החבל הקרוע] שמתוך שהוא עסוק בעשיית העניבה, יש לחשוש שמא יבא לעשות קשר.

קשיא דרבי יהודה אדרבי יהודה, שבשמן הוא אינו גוזר ובחבל הוא גוזר, על אף

ששניהם הוא בשבת?

קשיא דרבנן אדרבנן, שבשמן גזרו, ואילו בחבל הם אינם גוזרים שלא לעשות עניבה?

ומשונין: **דרבנן אדרבנן לא קשיא. כי שמן הנתון בשפופרת בצד הנר, בשמן רגיל מיחלה, לכן הם גוזרים שמא הוא ישכח ויטול מהשמן שבשפופרת, שהרי הוא דומה לשמן רגיל. אבל עניבה בקשירה לא מיחלה, ולכן הם אינם גוזרים, לפי שאם נתיר לו עניבה לא יבא לעשות קשר.**

דרבי יהודה אדרבי יהודה נמי לא קשיא. כי טעמא דרבי יהודה האוסר לעשות עניבה בשבת, לאו משום דגזר עניבה אטו קשירה, אלא משום דקסבר, עניבה גופה, קשירה היא. ואסורה מן התורה.

תו מקשינן: **ורמי רבנן אדרבנן.**

דתנן במסכת שבת: קושרין בשבת דלי בפסקיא בחגורה, כדי למלאות בו מים מהבור. משום שהוא אינו מתכוין להפסיד את החגורה ולהשאירה שם תמיד. והרי זה קשר שאינו של קיימא. **אבל לא יקשור את הדלי בחבל.** והגמרא תיכף תבאר הטעם.

ורבי יהודה מתיר אף לקשור את הדלי בחבל.

אבל]. ואיך מותר כאן מן הטעם שבדילי מיניה בלבד?

ותירץ שמשום חומרא דשבת בדילי יותר מחדש, ואין צריך לטעם נוסף בכדי להתיר. עוד תירץ שעונג שבת שבהארכת זמן הדלקת הנר, שקול כמו הצורך של עולי רגלים.

303. לאו דוקא כורך, אלא אפילו לקשור מותר

301. קשה, הרי אינו דומה לחמץ שאינו מתעסק בשמן אלא הוא מונח בכלי, ואילו בחמץ החשש רק משום שהוא מתעסק בו תוך כדי בדיקתו? ראש יוסף.

302. הקשה בחידושי הר"ן: הרי גבי חדש לא די בכך שבדילי מיניה אינשי אלא צריך גם טעם של פסידא או משום עולי רגלים [ראה תוס' ד"ה

והתנן במסכת בכורות: **בכור** בהמה טהורה שאחזו דם שחלה מחמת ריבוי דם, ורפואתו, שיקיזו לו את דמו. **אפילו הוא מת**, כלומר, שעלול למות אם לא יקיזו לו, **אין מקיזין לו דם**, ואפילו במקום שאינו עושה בו מום על ידי ההקזה, דהיינו, שהוא חוזר ומתרפא, **דברי רבי יהודה**, שהוא גזור אטו הקזה במקום שנעשה בו מום, שאסור מן התורה לעשות מום בבכור.

וחכמים אומרים: יקיזו מותר להקיז לו דם, **ובלבד שלא יטיל בו מום**, שלא יעשה באופן שאינו חוזר ומתרפא, כגון, לחתוך עצם או לפגום את שפתו או את אזנו.

והרי קדשים, הכל בדלים מהם, ואף על פי כן גזור רבי יהודה בבכור שלא להקיז לו כלל, אטו מקום שנעשה בו מום?

ומשנינן: שאנו התם בבכור שאחזו דם מתוך **שאדם בהול**

על ממונו שהכהן [בעל הבכור] ירא שמא יא-ב ימות הבכור, הלכך **אמרינן**, **אי שרית ליה להקיז במקום שאין עושין בו מום**, **אתי למעבד אף במקום שעושין בו מום**.

והוינן בה: **חבל דמאי**, באיזה חבל מדובר? **אילימא חבל דעלמא**, חבל רגיל שמיועד לכך. וכי יתכן שרבי יהודה מתיר לקשור בו? והלא קשר של קיימא הוא, **דודאי אתי לבטולי שישאר שם לעולם**. ונמצא עובר על מלאכת קושר?

אלא פשיטא שמדובר בחבל דגרדי [של אורגים] שאינו ראוי לשמש למילוי מים בקביעות. ואינו קשר של קיימא.

ואף על פי כן גזור רבנן שלא לקשור בחבל דגרדי, **אטו חבל דעלמא** שקושרים אותו לעולם. והרי אמרנו שרבנן אינם גוזרים עניבה אטו קשירה, ומדוע הם גוזרים חבל דגרדי אטו חבל דעלמא?

ומשנינן: **אין! חבל בחבל מיחלף**, חבל דגרדי דומה לחבל רגיל, לכן יש לגזור הא אטו הא. אבל **עניבה בקשירה** אינם דומים, הלכך **לא מיחלפא**, ואין לחשוש שמתוך שנתיר לו עניבה יבא לעשות גם קשירה. (304)

תו מקשינן: וכי **כל היכא דבריל מיניה** איניש, **לא גזר רבי יהודה?** (305)

מפונדא ובפסקיא, כמבואר לקמן שקושרין דלי בפסקיא משום שאינו קשר של קיימא שהרי אינו מבטלו שם לתמיד.

ומה שאומר רבי יהודה ובלבד שלא יענבנו עולה על חבל שאסור אפילו לעונבו, ולא על פונדא ופסקיא. **תוס' ד"ה כורך**.

304. **סיכום הענין**:

רבנן לעולם גוזרים בדברים הדומים זה לזה, ואפילו בדברים שאנשים בדלים מהם [חדש]. ואפילו בשבת החמורה [שפופרת, חבל דגרדי].

רבנן לעולם גוזרים בדברים הדומים זה לזה, ואפילו בדברים שאנשים בדלים מהם [חדש]. ואפילו בשבת החמורה [שפופרת, חבל דגרדי].

305. היינו במקום פסידא, כמו בחדש שרק לקצור התיירו ולא לגדוש. ומקשה הגמרא בבכור